Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XX. Warszawa, 21 lipca 1938 r. Nr 52.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

DZIAŁ RUCHU KOLEJOWEGO.

452.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 czerwca 1938 r. o zmianach i uzupełnieniach w instrukcji nr R 8 „Przepisy wykonawcze i objaśnienia do umowy o wzajemnym używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej R. I. V. (P. W. R. I. V.)"

W instrukcji nr R 8 „Przepisy wykonawcze i objaśnienia do umowy o wzajemnym używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej R. I. V. (P. W. R. I. V.)", zatwierdzonej rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 9 kwietnia 1935 r. nr R. T. V. 140/26, należy wprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia:

na str. 7:

„Do § 1, pkt 1, ust. 1"

w ust. drugim wykreślić punkt 5 (Litewskie Koleje Państwowe), a punkt 6 przenumerować na 5;

na str. 11 wpisać:

„Do § 4, pkt 1:

Wagony typu wschodnio-europejskiego (pochodzenia rosyjskiego) Polskich Kolei Państwowych i Litewskich Kolei Państwowych mogą być używane tylko na sieciach obu wymienionych kolei;"

na str. 21 wpisać:

„Do § 14, pkt 1 b):

W stosunku między Polskimi Kolejami Państwowymi i Litewskimi Kolejami Państwowymi, kolej obowiązana do odszkodowania może, zamiast zapłaty gotówkowej za skasowany lub zaginiony wagon typu wschodnio-europejskiego (pochodzenia rosyjskiego) przekazać kolei - właścicielce własny wagon tego samego typu, rodzaju, roku budowy i terminu rewizji okresowej. Wagony przekazuje się protokolarnie."

Zmiany powyższe obowiązują od dnia 1 lipca 1938 r.

Nr R. T. V. 140/15.

DZIAŁ MECHANICZNO - KOLEJOWY.

453.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 lipca 1938 r. o wyznaczeniu rzeczoznawcy i zastępców rzeczoznawcy do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających na D. O. K. P. we Lwowie.

Zamiast wyznaczonego zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji nr MW. V. 238/26 z dn. 27.XI. 1935 r. (Dz. Urz. M. K. nr 48, poz. 253 z dn. 30.XII. 1935) rzeczoznawcy, upoważnionego do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających, stosowanych przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Państwowe w D. O. K. P. Lwów, inż. Józefa Jurkowskiego, wyznacza się na rzeczoznawcę inż. Bogdana Kilara, zast. Naczelnika Warsztatów Gł. w Stanisławowie, dotychczasowego zastępcę rzeczoznawcy.

Na zastępców rzeczoznawcy do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających, stosowanych przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Państwowe, na D.O.K.P. Lwów, wyznacza się:

1) inż. Zbigniewa Szarkowskiego z warsztatów gł. we Lwowie,

2) inż. Tadeusza Fuka z warsztatów głównych w Stryju (zarządzenie M. K. nr MW. VI. 632/5 z dn. 14.III. 1938).

Nr M. W. VI. 632/8.

454.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 31 maja 1938 r. o wyznaczeniu rzeczoznawcy i zastępcy rzeczoznawcy do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających na D. O. K. P. w Poznaniu.

Na miejsce wyznaczonego rozporządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. M. K. nr 48, poz. 253) rzeczoznawcy do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających na D. O. K. P. w Poznaniu, inż. Edmunda Ciesielskiego, wyznacza się inż. Maksymiliana Rejchmana, asesora referendarskiego Dyrekcji O. K. P. w Poznaniu, dotychczasowego zastępcę rzeczoznawcy.

Zastępcą rzeczoznawcy wyznacza się inż. Jana Szlachcica, pomocnika naczelnika Warsztatów Głównych w Poznaniu.

Nr M. W. VI. 632/7/38.

455.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 7 lipca 1938 r. o wyznaczeniu zastępcy rzeczoznawcy do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających na D. O. K. P. w Katowicach.

Zamiast wyznaczonego zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji nr MW. VI. 631/41 z dn. 23.IX. 1936 r. (Dz. U. M. K. nr 54, poz. 274 z dn. 10.X. 1936 r.) zastępcy rzeczoznawcy, upoważnionego do badania wytwórnic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających, stosowanych przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe", na D. O. K. P. Katowice, inż. Adolfa Kliema, wyznacza się na zastępcę rzeczoznawcy Jana Polaka, starszego technika z Wydziału Mechanicznego D. O. K. P. Katowice (zarządzenie M. K. nr MW. VI. 632/21 z dn. 14.III. 1938 r.).

Nr M. W. VI. 632/21.

DZIAŁ ZASOBÓW.

456.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 7 lipca 1938 r. nr 98 o warunkach technicznych dostawy żarówek normalnych i specjalnych.

Ministerstwo Komunikacji unieważnia niniejszym warunki techniczne dostawy żarówek zatwierdzone przez Dyrektora Departamentu VI w dniu 8.I. 1929 r. druk ser. Z. nr 204 i wzamian wprowadza jako obowiązujące na P. K. P. przepisy wydane przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich normy: $\frac{\text{PNE}}{\text{21-1936}}$

z tym, że końcowe §§ 30 i 31 w rozdziale VII (świadectwo próby) należy skreślić, a wzamian wprowadzić następujące uzupełnienie:

„1) Przy ocenie żarówek należy kierować się wszelkimi postanowieniami przepisów PNE 21-1936 r. odnoszącymi się do dorywczej oceny żarówek.

2) Na żarówkach winny być poza podanymi w przepisach P N E 21-1936 § 4, trwałe napisy:

a) oznaczenia odnoszące się do danego zamówienia (każdorazowo będą podawane przez Centralne Biuro Zakupów P. K. P.);

b) godło (orzełek) i skrót P. K. P."

Jednocześnie M. K. wprowadza jako obowiązujące na P. K. P. — Przepisy na specjalne żarówki (wagonowe, parowozowe i odporne na wstrząsy) na napięcie 24, 32, 65, 85, 110, 120, 127, 220, 240 V., które będą wydane drukiem.

Nr M. Z. IX. 902/65.

457.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 czerwca 1938 r. nr 99 o uzupełnieniu warunków technicznych dostawy opon wagonowych.

Do warunków technicznych dostawy opon wagonowych druk Ser. Z. nr 271 Ministerstwo Komunikacji wprowadza niniejszym następujące uzupełnienie:

w rozdziale „Cechy zewnętrzne" w wierszu 7 od góry po słowach „ciężar 1 m² płótna" należy wstawić: „przy 10.5% wilgotności".

Nr M. Z. IX. 902/95.

458.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 27 czerwca 1938 r. nr 100 o instrukcji o pobieraniu i przesyłce próbek materiałów do Centralnego Laboratorium P. K. P.

1. Pobieranie próbek materiałów dostarczonych dla P. K. P. dokonywuje w poszczególnych Dyrekcjach Okręgowych, Komisja złożona z pracowników wyznaczonych do odbioru materiałów, w myśl art. 58-go przepisów o nabywaniu i ewidencji materiałów z 1922 r. pod osobistą odpowiedzialnością, z tym jednakże, że przedstawiciel Centralnego Laboratorium Badawczego P. K. P. może w każdym przypadku poszczególne próbki pobierać osobiście, w obecności przedstawiciela rachunkozdawcy, względnie komisji odbiorczej, według własnego uznania.

2. Sposób pobierania próbek odbywa się według przepisów zawartych w warunkach technicznych, wzgl. według pisma CBZ. nr ZW. 2-1/37 z 24 września 1937 r.

3. Rozróżnia się próbki w opakowaniu szczelnym, jak materiały sypkie, płynne i maziste oraz próbki luźne jak skóra, papa itd. Dla próbek w opakowaniu szczelnym, stosuje się słoje o wymiarach odpowiednich do ilości próbki. Słoje winny być zabezpieczone korkiem z nacięciem, które służy do umocowania korka ze słojem za pomocą sznurka oplombowanego plombą naczelnika Głównego magazynu zasobów i przedstawiciela służby warsztatowej. Jeśli próbkę pobiera chemik Centralnego Laboratorium Badawczego P. K. P. — plombą laboratorium. Próbki wysłane luzem, powinny mieć zabezpieczenie plombami etykiety.

4. Wszystkie próbki powinny posiadać etykiety naklejone na słojach względnie bezpośrednio na materiałach wysyłanych bez opakowania. Etykieta powinna zawierać:

a) nr ewidencyjny próbki,
b) nazwę materiału,
c) przeznaczenie materiału,
d) warunki techniczne względnie wzór, według których ma być próbka badana.

Jednostki wysyłające próbki do badań laboratoryjnych, są obowiązane założyć książkę ewidencyjną próbek, z następującymi rubrykami:

a) nr bieżący próbki (numerację kolejną należy prowadzić od 1 stycznia do 31 grudnia każdego roku),
b) nazwa materiału,
c) nazwa firmy,
d) nr zamówienia (umowy) i data,
e) data pobrania próbki (nr protokółu),
f) data wysłania próbki do badania,
g) orzeczenie C. L. B. (nr i data),
h) wynik badania (dodatni, ujemny).

Jednocześnie z próbką wysyła się formularz drogą służbową do C. L. B. z zawiadomieniem o wysłaniu próbek (ma to na celu zabezpieczenie przesyłki od ewentualnego zaginięcia).

5. Próbki należy rozdzielać do trzech słoi, zabezpieczonych jak w punkcie 3, z czego dwa zostają w odnośnym magazynie, trzeci odsyła się niezwłocznie pocztą kolejową do Centralnego Laboratorium Badawczego P. K. P. w skrzynkach odpowiednio przygotowanych do przesyłki próbek. Skrzynki zaopatrzone są w zamek, od którego jeden klucz znajduje się w Centralnym Laboratorium Badawczym, drugi zaś w magazynie Zasobów. Skrzynki muszą być oplombowane i posiadać tabliczkę z odpowiednim adresem.

Orzeczenie Centralnego Laboratorium Badawczego przesyła się drogą służbową wprost do odnośnego miejsca służbowego.

6. Wzory przetargowe podlegające chemicznym badaniom, poszczególne Dyrekcje przesyłają do Centralnego Laboratorium Badawczego P. K. P. bezpośrednio po ich otrzymaniu.

Wybrany przez Dyrekcję wzór pozostaje w przechowaniu Centralnego Laboratorium Badawczego P. K. P.

7. Magazyny zasobów w każdej dyrekcji powinny być zaopatrzone w czerpaki dla pobierania prób ciał sypkich i płynnych.

Jednocześnie M. K. unieważnia okólnik z dn. 8 marca 1935 r. ogłoszony w Dzienniku Urzędowym M. K. nr 2 z 1938 r. pod poz. 13.

Nr M. Z. IX. 914/26.

459.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 23 czerwca 1938 r. nr 101 o uzupełnieniu okólnika z dnia 7 grudnia 1936 r. w sprawie badania materiałów dla potrzeb P. K. P.

W okólniku z dn. 7 grudnia 1936 r. nr MZ. IX. 909/27 w sprawie badania materiałów dla potrzeb P. K. P., ogłoszonym w Dz. Urz. M.K. nr 2 z 1938 r., należy dodatkowo wstawić w piątym ustępie następujące nowe zdanie:

„W razie jednakże dodatnich wyników powtórnych badań, kosztami tych badań nie należy obciążać dostawcy".

Nr M. Z. IX. 909/27.

DZIAŁ DRÓG WODNYCH I HYDROGRAFII.

460.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1938 r. o współdziałaniu urzędów i organów działu komunikacji w wykonywaniu służby hydrograficznej.

Niniejszym zarządzam, co następuje:

§ 1.

Współdziałanie urzędów i organów działu komunikacji, w wykonywaniu służby hydrograficznej normują załączone przepisy.

§ 2.

Wykonanie niniejszego zarządzenia należy do wojewodów, z wyjątkiem Śląskiego i do dyrektorów kolei państwowych, do każdego z nich w jego zakresie działania.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się:

1) okólnik b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 7 maja 1921 r. L. XV-397 w przedmiocie wykonywania spostrzeżeń stanów wody przez służbę rzeczną,

2) okólnik b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 10 maja 1921 r. L. XV-424 w sprawie utrzymywania wodowskazów i kontroli spostrzeżeń stanów wody przez Państwowe Zarządy Rzek,

3) okólnik Ministerstwa Kolei Żelaznych z dnia 7 października 1921 r. nr V-3757 w sprawie prowadzenia spostrzeżeń wodowskazowych lub opadowych,

4) okólnik b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 8 lutego 1922 r. L. XV-107 w sprawie utrzymywania wodowskazów i kontroli spostrzeżeń stanów wody przez Państwowe Zarządy Drogowe,

5) okólnik Ministra Robót Publicznych z dnia 23 grudnia 1931 r. L. I. 3158/31 w sprawie instrukcji dla obserwatorów państwowej służby hydrograficznej,

6) zarządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 29 stycznia 1932 r. L. O. G. 2/e/1 w sprawie organizacji państwowej służby hydrograficznej,

7) okólnik Ministra Robót Publicznych z dnia 12 lutego 1932 r. L. W. H. 17/d/3 w sprawie informacji o stanie i pochodzie lodów oraz o przebiegu wezbrań wiosennych,

8) okólnik Instytutu Hydrograficznego z dn. 4 marca 1933 r. nr I. H. 17/d/5 w sprawie informacji o pochodzie lodów,

9) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 sierpnia 1935 r. nr Ż. I. 30/5/35 w sprawie wykonywania państwowej służby hydrograficznej.

Nr O. Org. 114/8/38.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1938 r. nr O. Org. 114/8/38.

Przepisy o współdziałaniu urzędów i organów działu komunikacji w wykonywaniu służby hydrograficznej.

§ 1.

Urzędy wojewódzkie (wydziały dróg wodnych, oddziały wodne i drogowe w wydziałach komunikacyjno - drogowych), z wyjątkiem Śląskiego, oraz dyrekcje okręgowe kolei państwowych wykonują bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem podległych urzędów i organów tj. państwowych zarządów wodnych, powiatowych zarządów drogowych i oddziałów drogowych kolei państwowych, czynności wchodzące w zakres służby hydrograficznej na zasadach, określonych szczegółowo w niniejszych przepisach.

§ 2.

(1) Wymienione w § 1 urzędy (organa):

1) sprawują nadzór nad stanem stacyj obserwacyjnych, położonych przy obiektach, po-

zostających pod ich zarządem i nad prawidłowym wykonywaniem obowiązków przez obserwatorów, w szczególności na stacjach obserwacyjnych, należących do sieci sygnalizacyjnej; powyższe czynności nadzorcze winny być spełniane przy sposobności wszelkich objazdów służbowych;

2) wykonywują we własnym zarządzie drobne roboty, mające na celu utrzymanie urządzeń obserwacyjnych w stanie zdatnym do użytku, a nie powodujące zmiany zera wodowskazu, ani jego położenia sytuacyjnego;

3) zawiadamiają Instytut Hydrograficzny o większych brakach i usterkach stwierdzonych podczas inspekcji w stanie sieci, jako też w działalności obserwatorów, przedstawiając zarazem wnioski, zmierzające do usunięcia usterek;

4) czuwają nad nienaruszalnością wodowskazów i hydrograficznych punktów stałych, a w razie konieczności ich naruszenia, w związku z robotami budowlanymi, powiadamiają o powyższym zawczasu Instytut Hydrograficzny, w celu umożliwienia wydania potrzebnych zarządzeń;

5) w wypadkach nagłych, zagrażających ciągłości obserwacyj, wykonują samodzielnie potrzebne naprawy lub odbudowę urządzeń stacji, wydają niezbędne zarządzenia tymczasowe lub zarządzają zmianę obserwatora, o czym bezzwłocznie zawiadamiają Instytut Hydrograficzny;

6) utrwalają ślady znaczniejszych wezbrań za pomocą odpowiednich znaków, przeprowadzają, w miarę możności, niwelację tych znaków oraz nadsyłają do Instytutu Hydrograficznego odnośne opisy topograficzne i wyniki niwelacji;

7) zawiadamiają Instytut Hydrograficzny o wykonaniu we własnym zarządzie i dla własnych celów pomiarów hydrometrycznych, zdjęć przekrojów poprzecznych — wodowskazowych i innych, niwelacji spadków zwierciadła wody i innych prac hydrometrycznych i na żądanie Instytutu przesyłają mu wyniki tych prac;

8) przedstawiają Instytutowi Hydrograficznemu wnioski dotyczące rozkładu i uzupełnienia sieci obserwacyjnej oraz prac hydrograficznych, niezbędnych w celu przygotowania podstaw hydrologicznych dla projektów mostów, regulacji rzek i innych robót wodnych;

9) zawiadamiają Instytut Hydrograficzny o charakterystycznych zjawiskach na rzekach, jak o stanie zlodzenia, tj. o pękaniu i pochodzie lodów, o tworzeniu się i spływaniu zatorów; o przebiegu wezbrań, długotrwałych posuchach itp.;

10) udzielają wszelkiej możliwej pomocy urzędnikom Instytutu Hydrograficznego, wydelegowanym w teren dla prac, związanych z utrzymaniem i rozbudową sieci obserwacyjnej oraz dla wykonania studiów i pomiarów.

(2) Koszty robót przewidzianych w niniejszym paragrafie, które zostaną wykonane przez organa kolei państwowych oraz organa administracji dróg kołowych i wodnych, będą zastępczo pokrywane w razie potrzeby przez te organa na rachunek Instytutu Hydrograficznego.

§ 3.

(1) W porozumieniu z Instytutem Hydrograficznym urzędy (organa), wymienione w § 1:

1) organizują dla miejscowych potrzeb sygnalizację stanów wody i zjawisk towarzyszących wezbraniom, oraz biorą udział w sygnalizacji ogólnej na zasadach, ustalonych przez szczegółowe instrukcje;

2) przeprowadzają w całości lub częściowo prace, wymienione w § 2 ust. (1) pkt 8).

(2) Kwoty potrzebne na pokrycie kosztów sygnalizacji lokalnej oraz na prowadzenie studiów hydrologicznych dla miejscowych projektów, powinny być przewidywane corocznie w preliminarzach zainteresowanych urzędów.

§ 4.

(1) Na specjalne zarządzenie Ministerstwa Komunikacji urzędy (organa) wskazane w § 1, przeprowadzają remonty, budowę lub zabezpieczenie stacyj, a także studia hydrologiczne i pomiary.

(2) Sposób pokrycia kosztów odnośnych prac wskazuje każdorazowo zarządzenie Ministerstwa Komunikacji.

§ 5.

(1) Urzędy (organa), wymienione w § 1, wyznaczają, o ile względy służbowe na to zezwalają, na żądanie Instytutu Hydrograficznego, dla sieci obserwacyjnej obserwatorów spośród swego personelu.

(2) Obserwatorzy przesyłają raporty obserwacyjne, kwestionariusze i korespondencję w sprawach stacji, bezpośrednio do Instytutu Hydrograficznego, od którego otrzymują też bezpośrednio druki, okólniki i ogólne wskazówki.

(3) W sprawach, określonych w § 2 ust. (1) pkt 5), obserwatorzy, będący funkcjonariuszami (pracownikami) urzędów (organów) wskazanych w § 1, składają meldunki jednocześnie Instytutowi Hydrograficznemu i swojej władzy przełożonej.

(4) Urzędy (organa), wskazane w § 1, mogą, za zgodą Instytutu Hydrograficznego, otrzymywać od obserwatorów odpisy raportów dla celów sygnalizacji miejscowej, studiów hydrologicznych itp.; ze względu jednak na koszt formularzy, obciążenie poczty i pracowników, należy żądania odpisów raportów ograniczyć tylko do istotnych potrzeb.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł. 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenmeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 groszy.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tyl ko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 100139. 13.VII.38. 8400.